

Arrest

nr. 96 122 van 30 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 september 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 28 juni 2011 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, die op 29 februari 2012 resulteerde in een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat door verzoeker tegen deze beslissing werd ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen leidde tot arrest nr. 83 919 van 28 juni 2012, waarbij verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

1.2. Verzoeker diende een tweede asielaanvraag in op 11 september 2012.

1.3. Op 24 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag (bijlage 13quater). Dit vormt de bestreden beslissing, die gemotiveerd is als volgt:

"(...) Overwegende dat de betrokkene op 28 juni 2011 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 30 juni 2011 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 29 februari 2012 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 28 juni 2012 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 11 september 2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een brief van de dorpsbewoners naar voren brengt waarin deze uitleggen waarom de betrokkene zijn land van herkomst verlaten zou hebben waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag naar voren heeft kunnen brengen waarom hij zijn land van herkomst verlaten zou hebben, dat hij reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag een dergelijke brief naar voren had kunnen brengen. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin de brief verstuurd zou zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een bewijs dat iets werd verstuurd zonder aanduiding van wat werd verstuurd. Overwegende dat de betrokkene internetartikels over zijn regio naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat deze algemeen van aard zijn, dat zijn naam er niet in wordt genoemd, dat niet alleen de vluchtelingenstatus werd geweigerd aan de betrokkene door de Belgische asiel instanties, dat ook de subsidiaire bescherming werd geweigerd aan de betrokkene door de Belgische asielinstanties, dat de redenen van de weigering uitgebreid werden gemotiveerd, dat de betrokkene de conclusies van de Belgische asielinstanties niet weerlegt. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 09/08/2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf.; wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In wat als een enig middel kan beschouwd worden, werpt verzoeker de schending op van artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker betoogt als volgt:

"Verzoeker heeft een nieuw stuk voorgelegd, dat van groot belang is met betrekking tot zijn asielrelaas. Het gaat om een origineel stuk, opgesteld door dorpsverantwoordelijken en bewoners van het Afghaanse dorp waarvan verzoeker afkomstig is. Zij verklaren dat de vader van verzoeker door de taliban vermoord werd, en dat de taliban de familie van verzoeker bedreigt. Verder verklaren zij dat het dorp Barkar naast het district van de Pashtouns ligt, dat de bewoners daar gewapende nomaden zijn die werken voor de taliban en de inwoners van Barkar lastigvallen.

Het gaat om een origineel document, en dit is van groot belang, temeer dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest nr. 83.919 dd. 28 juni 2012 (stuk 1) nog erop gewezen heeft

(blz. 6, midden) dat er aan een kopie geen bewijswaarde kan verleend worden omdat kopiën door knip- en plakwerk gemakkelijk te fabriceren zijn.

De D.V.Z. kan in het stadium van de inoverwegingname slechts die gegevens verwerpen die manifest irrelevant zijn in het kader van een asielaanvraag (R.v.St. nr. 113.002, 27 november 2002). Alhoewel art. 51/8 Vreemdelingenwet de D.V.Z. niet toelaat de aangebrachte stukken aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek - m.a.w. een onderzoek ten gronde - te onderwerpen, kan de D.V.Z. de bewijskracht van de aangebrachte stukken *prima facie* beoordelen. Als de D.V.Z. overgaat tot een beslissing van niet-inoverwegingneming van de asielaanvraag, moet deze beslissing bijgevolg gesteund zijn op een *prima facie* beoordeling waaruit kan afgeleid worden dat het gaat om een stuk dat manifest irrelevant is.

De D.V.Z. kan, na een *prima facie* beoordeling, niet stellen dat de verklaring die uitgaat van de dorpsverantwoordelijken en de dorpsbewoners manifest irrelevant is in het kader van de asielaanvraag. Integendeel, deze verklaring bevestigt juist het asielrelaas van verzoeker.

De Raad van State oordeelde indertijd dat het haar toekomt om na te gaan of de D.V.Z. het nieuwe karakter van de voorgelegde elementen en hun pertinentie op een juiste wijze heeft beoordeeld. De onontvankelijkheidsexceptie zgn. wegens een gebrek aan nieuwe gegevens kan niet zomaar weerhouden worden (R.v.St. nr. 57.384, 5 januari 1996). Dezelfde beoordelingsbevoegdheid komt thans toe aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De Raad van State heeft tevens geoordeeld dat het nieuwe bewijs van een vroegere situatie een nieuw gegeven uitmaakt, zodat in een dergelijk geval de onontvankelijkheidsexceptie als gevolg van een gebrek aan nieuwe gegevens niet kan weerhouden worden (R.v.St. nr. 97.954, 25 juli 2001).

Art. 51/8, 1° lid, van de Vreemdelingenwet werd geschonden."

2.2. De bestreden beslissing werden genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt het volgende:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. (...)"

2.3. Uit artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die worden aangevoerd in een meervoudig asielverzoek:

- nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de eerdere procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021);
- relevant moeten zijn, dus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.4. In de in punt 1.1. bedoelde beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 februari 2012 wordt onder meer vastgesteld dat verzoeker dertien jaar geleden Afghanistan verlaten heeft om zich in Iran te vestigen, dat hij daar acht jaar verbleven heeft en zich vervolgens vijf jaar in Griekenland gevestigd heeft. Er wordt vastgesteld dat de problemen die hij verklaarde dertien jaar geleden te hebben gehad in Afghanistan niet meer actueel zijn en dat zijn vrees voor terugkeer naar Afghanistan kadert binnen de algemene situatie in Afghanistan. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde dat verzoeker *"geen enkel concreet gegeven naar voor (brengt) waaruit zou kunnen blijken dat u op dit moment problemen in de zin van de Vluchtelingenconventie zou kunnen ondervinden bij een terugkeer naar Afghanistan. Er is met andere woorden geen enkele indicatie dat u omwille van uw politieke overtuiging, uw ras, uw religie, uw nationaliteit of uw behoren tot een sociale groep vervolging zou moeten vrezen in Afghanistan"*.

In het in punt 1.1. bedoelde arrest van de Raad van 28 juni 2012 wordt deze zienswijze van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigd en wordt vastgesteld dat verzoeker *"per brief d.d. 3 mei 2012 een nieuw stuk met vertaling bij(bracht). Het betreft een brief ondertekend door enkele dorpsoudsten waarin bevestigd wordt dat verzoekers vader stamhoofd was en gedood werd door*

de Taliban omwille van zijn functie. De Taliban bedreigen hun stam. Het leven van verzoeker is ernstig in gevaar en dit is de reden waarom hij zijn land verlaten heeft". Vervolgens wordt dit stuk in het arrest als volgt beoordeeld: *"Nog daargelaten dat het van algemene bekendheid is dat corruptie bij het verkrijgen van documenten in Afghanistan wijdverbreid is betreft de brief van de dorpsoudsten die verzoeker op 3 mei 2012 aan de Raad overmaakte, slechts een gescande kopie. De Raad hecht geen bewijswaarde aan kopieën omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te fabriceren zijn."*

2.5. In zijn verzoekschrift benadrukt verzoeker het belang van het feit dat hij nu een origineel stuk heeft voorgelegd, opgesteld door de dorpsverantwoordelijken waarin gesteld wordt dat verzoekers vader door de taliban vermoord werd, en wijst hij erop dat dit stuk zijn asielrelaas "bevestigt", maar hij gaat eraan voorbij dat de bestreden beslissing vaststelt dat verzoeker *"reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag naar voren heeft kunnen brengen waarom hij zijn land van herkomst verlaten zou hebben, dat hij reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag een dergelijke brief naar voren had kunnen brengen."* Hij brengt ook niets in tegen de vaststelling in de bestreden beslissing dat het stuk zat in een enveloppe en dat *"een enveloppe enkel is wat ze is, een bewijs dat iets werd verstuurd zonder aanduiding van wat werd verstuurd"*. Verzoeker leest blijkens zijn verzoekschrift dat de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat *"de verklaring die uitgaat van de dorpsverantwoordelijken en de dorpsbewoners manifest irrelevant is in het kader van de asielaanvraag"*, doch dit mist feitelijke grondslag. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat het betrokken stuk betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de eerdere procedure waarin hij het had kunnen aanbrengen. De verwerende partij komt op grond van de vaststellingen inzake het stuk opgesteld door de dorpsverantwoordelijken en op grond van de overige vaststellingen die verzoeker niet betwist, waardoor ze overeind blijven, op een terechte wijze tot de conclusie dat verzoeker *"geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980"*.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA